

Nummer 21	1. November 1907.	56. Aargang

Guds Veje og Menneskets Veje.

Tale af Ældste Orson F. Whitney, af de tolv Apostlers Quorum, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Søndagen den 11. August 1907.

Fortsat fra Side 311.

Universal Frelse. Vi „Mormoner" tro lige saa oprigtigt som den omtalte gode kristne Kvinde, at alle gode Mænd og Kvinder ville blive frelste. „Mormonismen" fremholder denne Lærdom; bygget paa Aabenbaringens Klippe og forkyndende Jesu aabenbarede Evangelium, er den ikke et eksklusivt, indskrænket eller snævert Religionssystem. Den bekymrer sig om alle Menneskers Frelse, men fastsætter de samme Betingelser for at opnaa denne, som det forrige Evangelium gjorde, og hævder, at alle ville faa en Frelse i Forhold til deres Gerninger og Fortjeneste. Retfærdighed saa vel som Barmhjertighed fordrer sin Ret. Jesus sagde til sine Disciple: „I min Faders Hus ere mange Boliger, jeg gaar bort, at berede eder Sted, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være".

Tro I, at han talte til alle Mennesker? Tro I, at denne hans Tale var rettet til Mordere, Tyve, Røvere, Horkarle, Løgnere og andre Forbrydere — saadanne, som nægte at adlyde hans Love, ja selv Landets Love? Nej, han talte ikke til den Slags Folk. Han talte til Mænd og Kvinder, som troede paa ham, som havde omvendt sig fra deres Synder, faaet dem aftvættet i Daabens Bad og modtaget Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Den Aand, som tilkendegiver Guds

Vilje og leder Menneskene ind i al Sandhed, idet den aabenbarer det forbigangne, viser, hvad der skal ske i Fremtiden, og forklarer Hensigten med dette jordiske Liv. Dette Vidnesbyrd havde alle de første Kristne modtaget; disse gamle Nazaræere og Kristne vidste, hvorfor de vare her, hvorfra de kom, og hvor de vilde gaa hen, naar de skulde forlade denne Tilværelse. Og de vidste, at det var deres Frelser, som sagde: „I min Faders Hus ere mange Boliger . . . Jeg gaar bort at berede eder Sted . . . At hvor jeg er, skulle ogsaa i være". Dette var hans Lære, og hvad mente han dermed?

Den yderste Dom. Apostelen Johannes, som blev landsforvist til Øen Patmos, og som viste, hvad der skulde ske i Fremtiden, indbefattende den store og forfærdelige Dommens Dag, da Verden skulde dømmes og gøre Regnskab til Gud for deres Gerninger gjorte i Kødet, siger: „Og jeg saa en stor, hvid Trone og ham, som sad derpaa, for hvis Aasyn Himmelen og Jorden flyede; og der blev ikke fundet Sted for dem. Og jeg saa de døde, smaa og store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gerninger."

Nu, eftersom alle Mennesker skulle dømmes efter deres Gerninger, kunne vi let fatte, hvorfor Frelseren sagde: „I min Faders Hus ere mange Boliger". Vi kunne ligeledes forstaa, hvad Paulus, Hedningernes Apostel, mener, idet han omtaler den yderste Dom og Menneskenes endelige Bestemmelse, naar han siger: „En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de dødes Opstandelse". Dette er et sandt Princip; Menneskene ville blive dømte ifølge deres Gerninger; de ville modtage Belønning efter deres Fortjeneste og blive anviste forskellige Grader af Herlighed i Faderens mange Boliger.

Dette var den gode, gamle kristne Lære, og det er Nutidens gode „Mormonisme"; det er Lærdomme, som Joseph Smith lærte. Han sagde ikke, som nogle Kristne sige, at der er en Himmel for de gode og et Helvede for de onde. Han lærte ikke alene, at der er forskellige Grader af Herlighed, men ogsaa at der er forskellige Grader af Straf for de onde — at nogle blive straffede haardere end andre. Hvorfor? Fordi deres Levnet og Vandel har været forskellig. Vi bestemme selv vor Fremtid. Vi afgøre selv vor evige Fremtids Skæbne, og vi høste, hvad vi have saaet. Lig den forrige Kristendom har „Mormonismen" en bestemt Plan for alle Menneskers Frelse, men denne liberale og frisindede Bestemmelse tilsidesætter ikke Saliggørelsens Evangelium; thi Menneskene ville blive belønnede i Overensstemmelse med den Grad af Lydighed, som de udvise mod Evangeliets Principper.

Fortabelsens Børn. Lad mig nu læse for eder, hvad Joseph Smith lærte angaaende dette store Princip om universal Frelse. Han saa i et

Syn de ugudeliges Endeligt; de, som havde annammet Evangeliet og den Helligaands Gave, og som siden vendte sig bort fra Sandheden, fornægtede og trampede under Fødder det sikre Vidnesbyrd, de havde modtaget; ringeagtede den celestiale Verdens Glæder, efter at de havde faaet en Forsmag paa dem, og fornægtede den Helligaand og Jesus Kristus, efter at Faderen havde aabenbaret dem. Profeten udtrykker sig i følgende Ord:

„Saa siger Herren om alle dem, der kende min Magt, og ere blevne delagtige deri, og dog have ladet sig overvinde ved Djævelens Kraft til at fornægte Sandheden og trodse min Magt;

Disse ere de, der ere Fortabelsens Børn, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig vare fødte;

Thi de ere Vredens Kar, dømte til at lide Guds Vrede, med Djævelen og hans Engle i Evighed;

Og om hvem jeg har sagt, at der er ingen Forladelse i denne Verden, ej heller i den tilkommende“.

Men disse ere ikke de Sjæle, som aldrig havde smagt Evangeliets Velsignelser — som stode udenfor Kristi Kirke og bespottede hans Folk og gave Saliggørelsens Plan Øgenavn; som forhaanede Sandheden og ikke gave Agt paa Guds Tjeneres advarende Røst. Nej! Fortabelsens Børn, som ikke kunne erholde Forladelse, ere de, som ere blevne indlemmede i Kirken; som have adlydt Guds Lov og haft fuld Tro paa dens Principper, modtaget enhver Velsignelse, der gør dem istand til at ophøje dem med en Fylde af Guds Herlighed, og som siden have vendt Sandheden Ryggen, fornægtet dens Kraft og ringeagtet den.

„Og disse ere de eneste, over hvem den anden Død skal have Magt.

Ja, sandelig, de eneste, som ikke skulle blive forløste i Herrens bestemte Tid efter at have udstaaet hans Vrede.

Thi alle de øvrige skulle føres frem ved de Dødes Opstandelse, formedelst Lammets Triumf og Herlighed, der blev slagtet, og som var i Faderens Skød, førend Verden blev til“.

Fortabelsens Børn ere de eneste, som ikke kunne tilgives, og hvorfor? Fordi de ikke kunne omvende sig, da de ved Synd have forspildt Evnen dertil. De ere derfor de eneste, som ikke kunne frelses, fordi de have syndet imod saa meget Lys, at de ikke mere kunne blive genløste formedelst samme. De have tabt Evnen til at omvende sig og som Følge deraf fortabt deres Sjæl. Der er Haab for alle de øvrige af Menneskeslægten, og de ville blive belønnede efter deres Gerninger.

Tre Grader af Herlighed.

Den celestiale Herlighed. Og vi berette videre; thi vi saa og hørte, og dette er Kristi Evangeliums Vidnesbyrd angaaende dem, der komme frem i de Retfærdiges Opstandelse:

Disse ere de, der annammede Jesu Vidnesbyrd, troede paa hans Navn, bleve døbte i Lighed med hans Begravelse, bleve begravede i Vandet i hans Navn, og dette ifølge den Befaling, som han har givet,

At de ved at holde Befalingerne skulle vorde toede og rensede fra alle deres

Synder, og annamme den Helligaand ved Haandspaalæggelse af den, der er ordineret og beseglet til denne Myndighed,

Og hvilke sejre ved Troen og blive beseglede ved Forjættelsens Helligaand, som Faderen udgyder over alle dem, der ere retskafne og sanddru.

Disse ere de, der ere den Førstefødtes Menighed;

Disse ere de, i hvis Hænder Faderen har givet alle Ting;

Disse ere de, der ere Præster og Konger, der have annammet af hans Fylde og af hans Herlighed,

Og ere den Allerhøjestes Præster efter Melchisedeks Orden . . .

Derfor, som skrevet er, de ere Guder, nemlig Guds Sønner;

Derfor ere alle Ting deres, være sig Liv eller Død, eller det Nærværende eller det Tilkommende; alt er deres, og de ere Kristi, men Kristus er Guds.

Denne store Belønning er for dem, som modtage Evangeliet her, og som ere udholdne i det samme, som elske det og leve for det og, om det kræves, ere villige til at dø for det. Denne store Belønning, Guds Fyldes Herlighed, som er størst af alle, er opbevaret for dem.

„Disse ere de, hvis Legemer er celestiale, hvis Herlighed er som Solens Glans, ja, Guds Herlighed, den højeste af alle, paa hvilken Herlighed Solen paa Firmamentet er et Sindbillede, som skrevet er".

Dette er den Herlighed, som Jesus omtaler, naar han siger: „Jeg gaar bort, at berede eder Sted, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være".

Den terrestriale Herlighed. „Og atter, vi saa den terrestriale Verden, og se: Disse ere de, som ere af det terrestriale, hvis Herlighed er forskellig fra den Førstefødtes Menighed, som have annammet af Faderens Fylde, ligesom Maanens Glans er forskellig fra Solens paa Firmamentet".

Og hvem ere de, som opnaa terrestrial Herlighed, den Herlighed, som Maanen er et Sindbillede paa?

„Se, disse ere de, der døde uden Lov,

Og ligeledes de, der ere de Menneskers Aander, som have været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes lig Mennesker i Kødet".

Dette hentyder til den Begivenhed, som er omtalt i 1. Pet. 3:18.—20., hvor der staar, at Kristus „led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage", paa det at de maatte „dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden". Med andre Ord, der er Haab paa den anden Side af Graven for dem, som aldrig have hørt Evangeliet her;

„som ikke annammede Jesu Kristi Vidnesbyrd i Kødet, men siden efter annammede det", —

Maaske forkastede Evangeliet i dets Fylde, naar det blev prædiket for dem paa Jorden, og som vovede at udhale Tiden for at forarbejde deres Frelse til den Dag, da „ethvert Knæ skal bøje sig og enhver Tunge bekende, at Jesus er Kristus".

Disse ere Jordens hæderlige Mennesker, som vare forblindede ved Menneskers Underfundighed.

Disse ere de, som annamme af hans Herlighed, men ikke dens Fylde.

Disse ere de, der annammede af Sønnens Nærværelse, men ikke af Faderens Fylde.

Derfor ere de terrestriale Legemer, og ikke celestiale, og ere forskellige fra disse i Herlighed, som Maanens Glans er fra Solens.

Disse ere de, der ikke ere tapre i Jesu Vidnesbyrd, hvorfor de ikke erholde Kroner over vor Guds Rige".

Den telestiale Herlighed. „Og atter, vi saa de Telestiales Herlighed, hvilken Herlighed er en mindre Herlighed, ligesom Stjernernes Glans er forskellig fra Maanens paa Firmamentet.

Disse ere de, som ikke annamme Kristi Evangelium, ej heller Jesu Vidnesbyrd.

Disse ere de, som ikke fornægte den Helligaand.

Disse ere de, der ere nedstyrtede til Helvede.

Disse ere de, der ikke skulle vorde forløste fra Djævelens Magt førend den sidste Opstandelse, naar den Herre Kristus, det Guds Lam, har fuldendt sit Værk.

Disse ere de, som ikke annamme af hans Fylde i den evige Verden, men af den Helligaand ved de Terrestriales Betjening . . .

Og saaledes saa vi i det himmelske Syn de Telestiales Herlighed, hvilken overgaar al Forstand . . .

Og saaledes saa vi de Terrestriales Herlighed, hvilken overgaar i alle Ting de Telestiales, i Herlighed, Myndighed, Magt og Herredømme . . .

Og de Celestiales Herlighed er een, ligesom Solens Glans er een,

Og de Terrestriales Herlighed er een, ligesom Maanens Glans er een,

Og de Telestiales Herlighed er een, ligesom Stjernernes Glans er een; thi ligesom en Stjerne er forskellig fra en anden i Glans, saaledes er den ene forskellig fra den anden i Herlighed i den telestiale Verden . . .

Disse ere de, der ere Løgnere, Troldkarle, Skørlevnere, Horkarle og de, der elske og øve Løgn.

Disse ere de, der lide under Guds Vrede paa Jorden.

Disse ere de, der lide den evige Ilds Hævn.

Disse ere de, der blive nedkastede til Helvede, og lide den almægtige Guds Vrede indtil Tidens Fylde, naar Kristus skal have lagt alle Fjender under sine Fødder og fuldendt sin Gerning . . .

Men se, vi saa den telestiale Verdens Herlighed, og dens Beboere vare saa utallige som Stjernerne paa Himmelen eller som Havets Sand . . .

Thi de skulle vorde dømte efter deres Gerninger, og enhver skal annamme efter sine egne Gerninger, sit eget Herredømme i de Boliger, der ere beredte.

Og de skulle være den Allerhøjestes Tjenere; men hvor Gud og Kristus bo, kunne de ikke komme evindeligen". (Pagtens Bog, 76. Kap.)

Paa en Oceandamper. Jeg blev stærkt paamindet om denne Aabenbaring, da jeg for mange Aar siden var ombord paa en Oceandamper paa Atlanterhavet. Jeg var en blandt henved 50 andre 1. Klasses Passagerer; paa anden Klasse var der omtrent dobbelt saa mange, og paa 3. eller laveste Klasse paa Skibet var der flere hundrede Passagerer. Det forekom mig, at 1. Klasses Kahyt, som nogle faa havde sikret sig, var ikke alene den mest elegante indrettede, men ogsaa den bekvemmeligste og gunstigste i enhver Henseende. Kosten og Betjeningen var den bedste Slags, og al mulig Opmærksomhed blev skænket Passagererne. De havde fuld Frihed paa Skibet; de kunde se sig om paa 2. eller 3. Plads, om de ønskede, og uden Hindring vende tilbage til deres egen Plads, naar

de behagede. De havde betalt for alle disse Privilegier og vare saaledes berettigede til dem.

Men det forholdt sig anderledes med dem paa de lavere Klasser. Anden Klasses Passagerer kunde besøge tredje Klasse, men ikke den første Klasses, deres Kost var af en ringere Slags, deres Sovekøjer kun middelmaadige og deres Privilegier i det hele taget begrænsede. I tredje Klasse vare Forholdene endnu mindre fordelagtige og Afsondringen strængere overholdt; det blev ikke tilladt Passagererne i denne Klasse at gaa til de andre Klasser, og da de kun havde erlagt den ringeste Betaling for Overrejsen, kunde de ikke forvente det bedre.

Som jeg betragtede disse ulige Forhold, sagde jeg til mig selv: Hvilken træffende Illustration er ikke denne Stilling med Menneskeslægtens endelige Skæbne! — Frelste tilsidst i de evige Boliger i Overensstemmelse med deres Fortjeneste og Gerninger, og jeg tog da den Beslutning, at jeg, ved Guds Hjælp, vilde være en første Klasses Passagerer over Livets Ocean indtil jeg havner i den celestiale Herlighed.

Fornuftigt og retfærdigt. Kan dette synes at være en forunderlig Lærdom? Forekommer den ikke ethvert fornuftigt tænkende Menneske at være i Harmoni med evig Retfærdighed og guddommelig Barmhjertighed? Er ikke denne Opfattelse om Frelse, at enhver faar ifølge sine Gerninger, den Grad af Ophøjelse, som han har fortjent, mere fornuftig end den Ide, at en Del af Menneskene ere forudbestemte til Salighed og en anden Del forudbestemte til Fordømmelse, uanset hvad deres Gerninger ere? Er det ikke retfærdigt, at de, som annamme Evangeliet her i Livet, og som arbejde, stride, lide og forfølges for det og ere standhaftige indtil Enden, skulde faa en større Løn end de, der hengive sin Tid til Forlystelser og Daarskab og udvise Ligegyldighed overfor Guds Sag? Svar mig, I gode Kristne! Og de, som annamme Evangeliet herefter, og som Følge deraf modtage en mindre Grad af Herlighed end dem, som annammede det her, hvorfor skulle ikke disse, paa Grund af deres Lydighed, skøndt sent erholde en bedre Plads end Mordere eller ubodfærdige Løgnere, Røvere og Horkarle? Og selv de, der ere ubodfærdige Tyve, Horkarle og Løgnere, de, der blandt Mordere maa lide Helvedes Straf — det eneste Sted, som er beredt for Udsoningen af visse Synder — hvorfor skulle ikke disse forløses i Herrens bestemte Tid, efter at de i Evigheden have følt hans retfærdige Vrede og have udsonet og betalt den sidste Hvid?

Menneskenes Motiver rejede. Joseph Smith var endnu mere frisindet end dette: Han viste os, at Evangeliet er saa udstrakt, retfærdigt og barmhjertigt, at det ikke alene belønner Menneskene for deres Gerninger, men ogsaa for deres Hjærtes Ønsker og Motiver. Lad mig illustrere denne Ide: I, som have læst Dante's store Digt, den Del deraf som kaldes

„Infernio", ville erindre, at den italienske Poet, naar han nedsteg til Helvede og traf den romerske Poet Virgil, og samtalede med Plato, Aristoteles, Homeros og andre græske Poeter og Filosofer, spurgte dem: „Hvorfor ere I her?" Thi de vare i Helvede, — disse gode Mænd — de bedste som fandtes paa den Tid, de levede, Mænd, med rene Tanker og Motiver. „Hvorfor ere I i Helvede?" Og en af dem svarede: „Ikke for noget, hverken godt eller ondt, som vi have gjort; men vi vare ikke døbte; vi vare ikke paa Jorden da Evangeliet var der, og derfor ere vi her, med Ønsker foruden Haab." Just, tænk hvilken Stilling at være i! Og dette var det bedste Budskab, som den kristne Verden kunne tilbyde Menneskeslægten i det 13. Aarhundrede, da Dante skrev sit storartede Digt. Men Kristus, hans Apostler eller Joseph Smith fremkom aldrig med en saadan Lære. Ejheller lærer „Mormonismen" saadanne Principper. Den paastaar, at der er en Frelsesvej aaben, hvorved de, der døde, uden Kundskab om Evangeliet, kunne undslippe Fængselets Forvaring. Den dømmer Menneskene ifølge deres Hjærtes Attraaen og Motiver, og hvis de vilde have adlydt Evangeliet om de havde været paa Jorden, da Evangeliet var her, da ere de Arvinger til den celestiale Herlighed.

Frelse for de døde. „Mormonismen" lærer, at der er Frelse for de døde. Derfor bygge vi Templer, hvor vi døbe og udføre andre Ordinanser, for dem, som ikke havde Lejlighed til at høre Evangeliet her i Livet. De høre det blive prædiket i Aandeverdenen; de kunne tro og omvende sig der; men Daaben maa udføres for dem her, da Vandet er et jordisk Element og Daaben en udvortes Ordinanse. Der maa her udføres Arbejde for de døde, paa det at Fængselets Døre kunne oplades for dem. Dette var, hvad Peter mente, naar han skrev, at „Kristus gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring", og det var dette Paulus hentydede til, naar han talte om dem, som „døbtes for de døde".

Talerens eget Vidnesbyrd: Dette er Evangeliet. Dette er „Mormonismen". Den tilbyder Frelse for alle Mennesker. Det tilsidesætter ikke Evangeliets Nødvendighed, om der paastaas, at der ere gode Mennesker i alle Samfund og nogen Sandhed i enhver Religion. Dette Jesu Kristi Evangelium er den eneste Saliggørelsens Plan; der er ingen Frelse udenfor den, og Menneskene ville blive dømte ifølge den Grad af Lydighed, de udvise overfor den, efter det Lys og den Kundskab, de have modtaget, og den Anledning, som de have haft til at annamme samme. Gud er retfærdig og barmhjertig, men han har stillet os visse Fordringer, som vi maa efterkomme for at opnaa Frelse og berede os til at erholde en Ophøjelse i hans Nærværelse. „Mormonismen" er Saliggørelsens Evangelium; Menneskene fordømme sig selv, naar de forkaste Midlerne, hvorved de kunne blive frelste.

Nu mine Venner, dette er vort Budskab til eder i denne Eftermid-

dag. Det kunde maaske af nogle betragtes som dristigt og formasteligt, men vi frembære vore Vidnesbyrd i al Hjærtets Ydmyghed, som Mænd, der have modtaget dette gode fra Herren og ere nidkære for at gøre andre bekendte dermed. Maa Gud velsigne disse ringe udtalte Ord til vor fælles Frelse, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 1. November 1907.

Farvel til de Hellige i den skandinaviske Mission.

Da Tiden nu er kommen, at Herrens Tjenere i Zion have fundet det passende at afløse mig fra det Kald, hvori jeg har virket de sidste 28 Maaneder, føler jeg mig inderlig taknemmelig til min himmelske Fader for hans Bistand i enhver Henseende; ogsaa for den Agtelse og Tillid, jeg har nydt fra mine Søskende i de forskellige Konferencer samt fra Ældsterne, som have arbejdet, og som nu virke i disse Lande, til hvem jeg føler mig meget forbunden. Tillad mig her at opmuntre de Hellige til at leve et rent Liv og i Ydmyghed vandre trofast ifølge det Lys, de have annammet, saa at de bestandig kunne erholde mere Kundskab og søge Herren om Visdom til at bruge alt til hans Riges Fremme. Erindre kære Søskende, at Selvfornægtelse, Opofrelse og Lydighed ere de Principper, som lede til Frelse i vor Faders Rige; at ligesom vor Frelser var lydig i alt, ja, indtil Døden, saaledes skulle vi ogsaa vandre i hans Fodspor.

Til mine Brødre fra Vesten, som have forladt alt for at gaa ud at forkynde det evige Evangelium, siger jeg: Værer ydmyge og rene af Hjærtet i al eders Omgang, og virk med Flid da vil Tiden rinde hurtig, og I ville høste Glæde i eders Gerning; og I ville da vende tilbage til eders Hjem med megen Tilfredshed, eders Venners bedste Ønsker og Guds Velsignelse.

Det er mig en stor Glæde at anbefale som min Eftertræder, min i mange Aar kendte Broder og Ven, Ældste Søren Rasmussen, og jeg haaber, at alle mine Søskende og Ældsterne ville skænke ham den samme Agtelse og Tillid, som jeg har nydt. Jeg føler mig forvisset om, at der er en stor Høst ivente her i Skandinavien.

Sluttelig nedbeder jeg Herrens Velsignelse over vore Brødre, de Hellige og vore mange Venner.

Og med hjertelig Tak for al Godhed, der er vist mod mig, tegner jeg mig eders ydmyge Broder i Herren. J. M. Christensen.

Præsident Søren Rasmussen's Hilsen.

Da jeg af Kirkens første Præsidentskab er blevet beskikket til at overtage Ledelsen af den skandinaviske Mission og afløse vor agtværdige Ven og Broder, Præsident J. M. Christensen, som nu er bleven afløst fra den Stilling, han med megen Værdighed har beklædt nu i 2½ Aar, og idet jeg indtræder i dette høje og ansvarsfulde Kald, er det med Ydmyghed i mit Hjærte og i Tillid til min Fader i Himmelen, at han vil skænke mig rigelig af sin Aand, samt at jeg maa have Visdom til at udføre de forskellige Pligter, som ville paahvile mig, tilfredsstillende saavel for Kirkens Autoriteter som for vor fælles Fader. Jeg beder tillige, at de Hellige saavel som Missionærerne, der virke i Missionen, ville assistere mig med deres forenede Tro og Bønner, at jeg maa nyde den samme Tillid og Agtelse, som har været tildelt Præs. Christensen, hvem vi alle have lært at elske og respektere. Personligt har det været mig en stor Glæde at arbejde under hans Ledelse, nu i omtrent 1½ Aar, og mange af de gode Raad og Lærdomme, som jeg har modtaget fra hans Mund, ved jeg, ville nu være til Gavn og Velsignelse for mig i det store Arbejde, som kommer til at hvile paa mig i Missionens Styrelse.

Mit Ønske er at udføre min himmelske Faders Villie, og med mine Brødres samt de Helliges Bistand haaber jeg, at Herrens Værk vil vedblive at rulle fremad i denne Del af Herrens Vingaard. Lader os alle være aarvaagne og benytte hvert Øjeblik i Forfremmelsen af Guds Værk her paa Jorden, og med dette Formaal og Ønske for Øje anbefaler jeg mig til mine Brødres og Søstres Velvillie i den skandinaviske Mission.

Med Ønsket om, at Herren vil velsigne vore Bestræbelser, forbliver jeg eders Broder og Medarbejder i Evangeliet. Søren Rasmussen.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster ankom til København den 23. Oktober, og beskikkes til at virke i de vedkommende Konferencer som følger:

Jørgen Madsen fra Manti, Utah, og Benjamin D. Jensen fra Chesterfield, Idaho, til København Konference;

Peter R. Petersen fra Ferron, Utah, til Aalborg Konf.;

Cleam A. Poulsen fra Liberty, Idaho, til Aarhus Konf.;

Lester F. Nielsen fra Shelley, Idaho, til Kristiania Konf.; samt

Jens P. Meilstrup fra Salt Lake City, der ankom hertil den 7. September, til København Konference.

Vi byde dem alle hjertelig Velkommen.

Forflyttelse. Andrew W. Jensen fra Aalborg til Aarhus Konf.;

Nicolai C. Miller fra Kristiania til Aarhus Konf.;

Niels C. Christensen jun. fra at arbejde i København Konference, og indsættes til Missionssekretær.

Afløsning. Følgende Ældster og Missionssøstre løses fra deres Virksomhed i den skandinaviske Mission efter et vel og hæderligt udført Arbejde i Herrens Tjeneste:

Francis Jensen fra Aarhus til Mount Pleasant;
Hans P. Folkersen fra København til Salt Lake City;
Christian Mortensen fra København til Cleveland;
Christian F. Petersen fra København til Moroni;
Peter E. Andersen fra København til Provo;
Joseph Petersen fra København til Richfield;
James P. Christensen, som den 15. Oktober blev forflyttet fra Kristiania til København, rejser til Salem;
Lewis C. Hemmingsen fra København til South Jordan;
Niels Jensen fra Aalborg til Independence, Idaho;
Anna C. Widtsoe og Petroline J. Gaarden fra Trondhjem til Salt Lake City;
Missionssekretær Victor E. Madsen rejser til Brigham City.
De afrejse fra Liverpool med Dampskibet „Canada" den 21. November.
Vi ønske dem alle en behagelig Hjemrejse.

Dødsfald. Ane Johanne Madsen, født den 22. Juni 1827 i Skanderup, Jylland, Danmark, afgik ved Døden i Logan, Utah, den 10. September 1907. Søster Madsen, der havde været en Krøbling i henved 11 Aar, bar sin Prøve med stor Taalmodighed og døde i fuld Tro paa en herlig Opstandelse.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Lørdag Aften Kl. 8, den 12te Oktober, begyndte Konferencen i de Sidste Dages Helliges Lokale, Borupsgade 12. Der vare tilstede 34 Missionærer fra Zion, hvoriblandt Missionspræsidenterne J. M. Christensen og Søren Rasmussen, samt Hyrum Jensen og Søster Ingeborg Olsen fra Aalborg. Ældste Charles Jensen præsiderede, og bød de forsamlede velkommen. Han var glad ved at have Præs. J. M. Christensen og Præs. Søren Rasmussen i vor Midte, og haabede at Guds Aand maatte gøre sig gældende iblandt os i vore Møder. De forskellige Grensforstandere afgave derefter deres Rapporter over Grenene som følger: Carl M. Nielsen, Aarhus; L. C. Jensen, Vejle; Hyrum Larsen, Odense; P. M. Frandsen, Esbjerg, og A. P. Jacobsen, Randers. Præs, Jensen oplæste derefter den samlede Rapport over Konferencen, udtalte sin Tilfredshed med Rapporterne som vare oplæste og sagde, at omendskønt

der ere mange falske Beskyldninger imod os, er der dog mange Folk som ere frisindede nok til at undersøge hvad vi forkynde. Præs. J. M. Christensen sagde, at han var godt tilfreds med Rapporterne, og at Aarhus Konference var i en god Forfatning. Ældste Hyrum Jensen fra Aalborg stod frem og bar sit Vidnesbyrd. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 holdtes en Søndagsskole Konference. Rapporterne fra alle Søndagsskolerne i Konferencen fremlagdes, og den samlede Rapport blev oplæst af Konferencepræsident Charles Jensen, hvoraf det fremgik, at der havde været afholdt 108 Søndagsskolemøder med 216 Medlemmer og Funktionærer. Et godt Program blev udført af Aarhus Søndagsskole. Ældsterne Søren Rasmussen og Charles Jensen gjorde nogle Bemærkninger. Præs. J. M. Christensen gav gode Raad til Funktionærerne og Eleverne, og opmuntrede dem til at opfylde deres Pligter.

Mødet Kl. 2 Eftermiddag begyndte med Sang og Bøn. Ældste Jens Jensen, Genealog, og Ældste Peter E. Andersen fra Norge, omhandlede Evangeliets første Principper og bare kraftige Vidnesbyrd om Sandheden. Til Afveksling blev Salmen Nr. 187 afsungen. Ældste P. A. Nielsen stod dernæst frem og omtalte nogle af sine Erfaringer som et Medlem i Kirken, og talte om Joseph Smith's Liv og bar sit Vidbyrd til at han var en Herrens Tjener.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn talte Ældste Søren Rasmussen om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse. Præs. J. M. Christensen bar sit Vidnesbyrd og omtalte, at der ikke alene var 3 Vidner til Mormons Bog, som blev sagt af Ældste Rasmussen, men der var ogsaa 8 andre. Disse Ting burde tages i Betragtning førend man forkaster dette Værk, som er forkyndt af Zions-Ældsterne idag. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Et Præstedømsmøde blev afholdt Mandag den 14. Oktober, Kl. 10 Formiddag og fortsattes Tirsdag Form. Kl. 10, hvori alle Missionærerne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser angaaende deres Missionsvirksomhed, og afgave Rapport. Alle følte sig tilfredse med deres Arbejde. En samlet Rapport viste, at der var uddelt 36,586 Skrifter og 2,616 Bøger; Fremmede Huse besøgte 24,399; Evangeliske Samtaler 4,388; Møder afholdte 606; 27 Personer vare blevne døbte og 12 Børn velsignede. Gode Raad og Formaninger bleve givne af Præsidenterne J. M. Christensen, Rasmussen og Jensen.

Mandag Aften Kl. 8 holdtes Nadvermøde. Præs. Rasmussen forklarede Sakramentets Betydning. Derefter blev Kirkens Autoriteter foreslaaede og opholdte ved eenstemmigt Votum; ligeledes foreslaaet: som Missionspræsident J. M. Christensen og som hans Eftertræder Ældste Søren Rasmussen. Ældsterne beskikkedes til deres forskellige Arbejds-

marker som følger: Charles Jensen til Præsident og N. J. Nielsen til Sekretær over Aarhus Konference; i Aarhus Gren: Carl M. Nielsen (Forstander), P. A. Nielsen, A. W. Jensen og Arthur Nielsen; Adr.: Borupsgade 12, Aarhus. I Randers Gren: A. P. Jacobsen (Forst.), Henry J. Nielsen, Jens A. Andersen og Rasmus Rasmussen; Adr.: Nygade 6, Randers. I Vejle Gren: Hyrum Larsen (Forst.), H. P. Olsen, Joseph H. Hansen og Morten C. Jensen; Adr.: Fredericiagade 6, Vejle. I Odense Gren: Lewis C. Jensen (Forst.), James B. Christiansen, Franklin T. Nielsen og James Brown; Adr.: Overgade 56, o. G., Odense. I Esbjerg Gren: Peter M. Frandsen (Forst.), Hyrum Hansen, Henry Bohne og Ernest Nielsen; Adr.: Danmarksgade 75, Esbjerg. Ældste C. O. Thompson blev forflyttet til Aalborg Konference.

Ældsterne Francis Jensen, C. O. Thompson og C. M. Nielsen bare deres Vidnesbyrd, og Præs. J. M. Christensen sluttede med nogle Instrukser til de Hellige om at opholde i deres Tro, Bønner og Virksomhed, alle Autoriteterne og de virkende Brødre for hvem de havde stemmet med opløftet Haand.

Tirsdag Aften holdtes den kvindelige Hjælpeforenings Konference, hvori Rapporterne viste, at der i Konferencen er 3 Foreninger med 16 Funktionærer og 39 Medlemmer. De havde afholdt 59 Møder i det sidste Halvaar. Søster Ingeborg Olsen fremstod og talte om Forenings Pligter og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af „Mormonismen". Derefter fremstod Præs. J. M. Christensen og Præs. Jensen og talte opmuntrende Ord til Foreningens Medlemmer.

Onsdag Aften Kl. 8 var der en behagelig Aftenunderholdning med et Program, som bestod af Musik, Oplæsning, Sang og Tombola og sluttede med Servering af Chocolade o. s. v. Møderne vare i det hele godt besøgte.

N. J. Nielsen, Skriver.

Den nye Apostel.

Ældste Anthony Woodward Ivins, som for nylig er bleven valgt til at udfylde den ledige Plads i Apostlernes Qvorum, foraarsaget ved Ældste Teasdale's Bortgang sidstleden, blev født i Toms River, Ocean Co., New Jersey, i 1852, og kun et Aar gammel kom han med sine Forældre til Utah. I 1861 flyttede Familien til St. George, Washington Co., Utah, hvor han havde sit Hjem indtil 1895. Fra sidstnævnte Aar har hans Hjem været i Juarez, Mexico, Hovedsædet for en Stav af samme Navn, hvorover han præsiderer.

Broder Ivins har været meget virksom i sin Tid, baade i kirkelig og i politisk Henseende. Saa langt tilbage som i 1875 rejste han, i Forening med andre, gennem den Del af Mexico, hvor „Mormonerne"

have deres Kolonier, for at opdage og udfinde de bedste og fordelagtigste Steder, hvor de Hellige kunne bo og bygge. Han virkede der samtidig som Missionær, og tre Aar senere blev han sendt paa Mission blandt Navajo- og Pueblo-Indianerne i Arizona og New Mexico.

Naar han var hjemme, havde han en fremragende Stilling i de Unge Mænds Uddannelsesforening; han var Medlem af St. George's Stavs Højraad og senere Raadgiver i Stavens Præsidentskab. Han har ogsaa med Hæder beklædt mange Tillidsposter i politisk Henseende, og været Jurist og Sagfører; var Repræsentant i Utah's Legislatur i 1894 og Aaret derefter Medlem af Konstitutions-Konventionen.

Ved Afgrundens Rand.

(Af James X. Allen, M. D.)

Der fortælles om den berømte Dean Swift, at han ved en vis Lejlighed havde Brug for en Kusk. Han henvendte sig derfor til et Intelligenskontor for at sikre sig en. I Kontorets Ventesal var der mange Personer tilstede, hvoriblandt tre, som bar Liberidragt. Han spurgte den første: „Hvor nær en Afgrund kan De køre uden at vælte Kareten?" „Jeg kan komme den seks Tommer nær, naarsomhelst jeg ønsker, uden at vælte," var det hurtige og bestemte Svar.

Doktoren, der ikke syntes meget om det overraskende Svar, spurgte den næste Mand: „Hvor nær en stejl Skrænt tør De køre uden at risikere at vælte?" Den adspurgte, der ønskede at faa Ansættelsen, var fast bestemt paa at overbyde sin Kammerat og svarede: „Jeg tør, min Herre, køre saa nær Afdrunden som to Tommer og komme heldigt fra det hver eneste Gang."

Da dette Svar var endnu mindre tilfredsstillende end det første, fremsatte den lærde Mand sit Spørgsmaal til den tredie Kusk. Svaret var ikke alene bestemt, men ogsaa usædvanligt fra en, som søger Ansættelse, nemlig: „Det ved jeg ikke." „De ved det ikke? Hvordan kan det være? Disse andre Mænd synes at vide nøjagtigt, hvad de kunne gøre." „Det er rigtigt nok, men jeg foretrækker altid at holde mig saa langt borte fra Faren som mulig. Derfor, min Herre, eftersom jeg aldrig har forsøgt det, ved jeg det ikke." Doktoren fandt her en ekscentrisk Tænker lig sig selv, og det er overflødigt at sige, at den sidstnævnte blev antagen.

Jeg paavirkes til at skrive denne Fortælling, da jeg ser saa mange unge Mennesker og ikke saa faa ældre, der ligesom de to førstnævnte Kuske ere altfor dristige og forvovne; det ser ud, som om de forsøge, hvor nær Modstanderens Rige de tør vove sig uden at tabe deres

Borgerskab i Guds Rige. Og det synes, som om de have Lyst til at slaa sig ned paa en neutral Plet. Disse ligegyldige Mennesker, der holde sig saa nær Fjendens Landemærker, ses oftere end de sande Sidste-Dages Hellige, og de blive fremholdte som Prøveeksemplarer af „Mormonismen", hvilket ikke er retfærdigt overfor deres mere samvittighedsfulde Naboer.

Den afdøde Henry Ward Beecher fortalte engang om en Fremmed, som, idet han gik gennem en Landsby, fandt nogle Æbler ved Vejkanten. Han standsede, tog tre Æbler op og bed i dem, men de syntes ikke at behage ham. Det ene var ormstukket, det andet umodent, og det tredie havde faaet Stød. Da han saa op, blev han vaer en stor Gren af et Æbletræ, der hang over Muren, som indhegnede en stor Frugthave. Drengene havde med Stenkast løsrevet de nedfaldne Æbler fra et Træ, som var plantet for nær Hegnet. Havde den Fremmede bedømt Frugthavens Godhed efter den Frugt, han fandt udenfor Muren, da vilde han i høj Grad have fældet en urigtig Dom over den, som plantede og anlagde Haven, og Ejeren af en fortræffelig Frugtplantage.

De Sidste-Dages Hellige, som ikke iagttage den Sømmelighed, der burde karakterisere en sand Kristen, ere ikke mere sande Mønstre paa kirkelige Medlemmer, end Æblerne udenfor Muren vare en sand Prøve paa Frugten i Haven.

Hvorledes forholder det sig med eder, mig eller hvem som helst af os? Vi ere kaldede til at være Hellige. Hvor nær Apostasiens Afgrund kunne vi med Sikkerhed nærme os uden at lide Skibbrud paa vort Fællesskab i Kirken og vort Haab om en evig Frelse? En Selvfølelse eller en for stor Grad af Selvtillid er ikke tilstrækkelig for vor Sikkerhed. „Hvo, som tykkes at staa, se til, at han ikke falder" (1. Kor. 10:12). Da Kristus i den Nat, da han blev forraadt, fortalte sine Disciple, at de skulde forarges paa ham, svarede Peter: „Dersom de og alle skulle forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges". (Matt. 26:33.) Og hvor nær kom dog ikke denne samme Peter Apostasiens Brink! Han undgik det kun formedelst en medlidende, kærlig, overbærende og taalmodig Frelser.

Vi kunne alle mindes Tilfælde, hvor kloge Mænd, der lig Peter med deres Selvtillid have stolet formeget paa sig selv, og ere faldne fra, men som ulige den første Apostel have været i Besiddelse af Ydmyghed, Tro og Tillid til en kærlig Frelser. Impr. Era.

Tankesprog. Det er aldrig forsent at lære noget, men stundom har man ikke andet at lære, end at det er forsent.

— Naar Lyset du vender Ryggen
Da gaar du fremad i Skyggen.

Den sidste Rundrejse i Konferencerne.

Præsident J. M. Christensen meddeler følgende Beretning om nogle af hans Jagttagelser paa den sidste Rundrejse: Den første Konference afholdtes i Kristiania, hvor der var Liv og stor Opvækkelse blandt Folket. Sangkorets Koncert afholdtes Fredag Aften før Konferencens Begyndelse med et storartet Program for fuldt Hus. Alle Møderne vare vel besøgte; Søndag Aften var der ikke Siddepladser nok i det store Lokale. Folket der er mere frisindet overfor de Sidste-Dages Hellige nu, end de tilforn have været.

I Trondhjem holdtes den næste Konference, hvor vi havde flere store Møder, men da denne Konference er saa vidt udstrakt, og det er forbunden med store Rejseudgifter at komme frem ved saadanne Lejligheder, var der adskillige Hellige, som med deres bedste Vilje ikke kunde være tilstede. Et godt Arbejde var blevet udført af Ældsterne i Konferencen. I Narviks Gren vare flere Personer blevne døbte, og der var gode Udsigter for Værkets Fremgang i samme Retning. Ældsternes Rejser i Konferencen foregaa for det meste med Dampskib eller Roskyds og ere derfor ofte meget ubekvemme og kostbare.

Bergens Møder vare særdeles godt besøgte af baade Hellige og Fremmede, og et af dem blev for fuldt Hus afholdt i et for Anledningen lejet stort Lokale. Bergens Søndagsskole kan fremhæves som en af de bedste og mest eksemplariske Skoler blandt de Sidste-Dages Hellige, og det Arbejde, som der udføres, vil i kommende Tider bære Retfærdigheds Frugter.

I Aalborg er der for nærværende en religiøs Opvækkelse blandt Folket. Konferencemøderne vare godt besøgte af Fremmede; der var fuldt Hus overalt. Det Protestmøde, som Hr. Pastor Frimodt-Møller Ugen efter Konferencen afholdt mod de Sidste-Dages Hellige, gjorde mere godt end ondt for Værkets Fremgaog, da det hos de Fremmede vakte Interesse for at komme og høre de kraftige Forsvarstaler, som efter Bekendtgørelse holdtes i vort Lokale i Valdemarsgade Nr. 2. Præsident Søren Rasmussen og Søster Ingeborg Olesen bleve valgte til at tale ved nævnte Møde, og Lokalet var pakfuldt samt i Gangene, paa Trapperne og omkring Huset; over 1000 Mennesker vare fremmødte.

Rapporterne i Aarhus Konference udviste, at et godt Arbejde var udført, og mange vare blevne tillagte Menigheden ved Daab. Den bekvemme og rummelige Sal var fyldt med ordentlige og andægtige Tilhørere, og mange kraftige Vidnesbyrd om den genaabenbarede Sandhed, Jesu Kristi Evangelium, bleve aflagte.

Med Sekretær V. E. Madsen som Rejsefælle de første 4 Uger ankom jeg efter en behagelig og vellykket 6 Ugers Tur tilbage til København og fandt alt i god Orden.

Konferencemøderne i København, som netop ere afsluttede, og hvoraf Referat vil følge i næste Nummer af Stjernen, have været fuldt besøgte af Hellige og mange Fremmede; og som en heldig Begyndelse maa fremhæves den vellykkede Aftenunderholdning og Koncert, som under Ældste V. E. Madsens dygtige Ledelse blev afholdt Fredag Aften med overfyldt Hus.

Vi kunne ogsaa bringe den glædelige Meddelelse, at for nogle Dage siden blev her en Mand med hans Søn og to Døtre indlemmede i Kirken ved Daab, i Nærværelse af flere Vidner, i vort bekvemme Døbeværelse.

Megen Fordom, som rejses mod os som et Folk, bilægges ved Ældsternes utrættelige Flid og Arbejde. Den Modstand, vi møde, maa fornemmelig tilskrives Præsternes Indflydelse og de uvidende og religiøse Fanatikere. Der er mere Arbejde udført af Ældsterne ved at udsprede Bøger og Skrifter i denne By de sidste 6 Maaneder end i nogen foregaaende Tid i et tilsvarende Tidsrum.

Et godt Raad. Sky det onde fra dets første Begyndelse. Søg ikke deres Selskab, der give sig af med at fortælle mistænkelige Opdigtelser, og som tale letsindigt og foragteligt om det rene og uskyldige. Undgaa saadanne Personer som en Pestilense, ligemeget hvor gode de end kunne synes at være i andre Henseender. Som Kemikeren kan, ved at analysere en Blodsdraabe, bestemme, at der er Gift i Aarerne, og som en Spaan paa Vandet tilkendegiver Strømmens Retning, saaledes ere Sygdomsspirer i disse Begyndelser tilstede, som sikkerlig tilsidst ville ende i Ruin og moralsk Død. Tager eder iagt for at huse urene Tanker, thi de ere lig Gnister i Skibslasten, der vil sprede sig tilhøjre og tilvenstre, indtil der er en farlig Ild under eders Fødder og Ødelæggelse staar for Døren.

S. B. Capen.

Indhold:

Guds Veje og Menneskets Veje .. 321
Redaktionelt:
Farvel til de Hellige i den skandinaviske Mission 328
Præsident Søren Rasmussens Hilsen 329
Ankomst og Beskikkelse 329
Forflyttelse 329
Afløsning 330
Dødsfald 330
Efteraarskonferencen i Aarhus ... 330
Den ny Apostel 332
Ved Afgrundens Rand 333
Tankesprog 334
Den sidste Rundreise i Konferencerne 335
Et godt Raad 336

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).